

som ogsaa paa et meget tidligt Tidspunkt, for ca. et Aar siden, lød fra de danske Arbejdere gennem De samvirkende Fagforbund. Man afviste dem, man fulgte den højtærede Landbrugsministers Teori om intet at foretage sig. Dette fastholdt man alt for længe. Nu har man faaet travlt, nu forsøger man at lave nogle Nødhjælpsarbejder, der skal se ud af noget uden at være ret meget. Det eneste, man har opnaaet, er, at der ingenting er sket i den lange Tid, som er gaaet, og at vi i Tiden siden sidste Efteraar har haft mellem 40 000 og 80 000 Arbejdere uden Beskæftigelse. Ved at indlede en Forhandling om disse umulige Forslag, som man i adskillig Tid endnu vil komme til at tale om, medmindre man hurtigt besinder sig paa at ændre dem, saaledes at det bliver fornuftige Forslag, opnaar man kun, at mange offentlige Arbejder, der kunde være iværksat, atter udskydes paa ubestemt Tid. Der er talrige Kommuner, som nu vil sidde og vente paa, at Nødhjælpsloven bliver gennemført, for saa vil der blive givet Tilskud eller under en eller anden Form Lettelse ved offentlige Arbejders Udførelse, og saa er der ingen Grund til at iværksætte Arbejderne, før den Tid kommer. Det er ikke alle Kommuner, der vil handle saaledes, tror jeg, men adskillige vil gøre det, og selv Statsinstitutioner vil formentlig gøre det. Man har altsaa ved dette Lovforslag opnaaet at forhindre eller udskyde Iværksættelsen af Arbejder. Det, at man intet vilde i en vis Tid, og det, at man nu, da man endelig er slaaet om, fremkommer med noget, som man maatte forstaa, at hele den danske Arbejderklasse maatte rejse sig imod, er to skæbnsvangre Fejl, som vil faa en paa hele Udviklingen i højeste Grad uheldig Indflydelse.

Under Omtalen af de to Systemer for Nødhjælpsarbejder gjorde den højtærede Minister en Bemærkning, som jeg syntes var meget betegnende for den Maade, hvorpaa den højtærede Minister ønsker at polemisere. Han forsvarede — ikke overvældende stærkt, men saa meget, som han maatte gøre det — det saakaldte Jensen-Sønderupske System, og saa sagde han overfor det andet Forslag, at han fandt det mærkeligt, at man fra andre Sider vilde foretrække 4 Dages Arbejde og derefter 3 Dages Lediggang. Jeg synes, det var en meget betegnende Udtalelse. Den højtærede Minister kan formentlig ikke være uvidende om, at Motivet for Ingeniør Schøller til i Udvalget at stille sit Forslag var at bringe flere Hold Arbejdere i Virksomhed, altsaa i Stedet for 6 000 Arbejdere

at faa beskæftiget 7 000 eller 8 000, eller hvor mange der nu kan blive Tale om, paa indskrænket Arbejdstid, en Ordning, der jo ikke er ukendt, og som praktiseres frivilligt i mange Bedrifter. Den højtærede Minister kan heller ikke være uvidende om, at Arbejderrepræsentanterne i Udvalget vel subsidiært har sluttet sig til Princippet i det Schøllerske Forslag, men udtrykkelig har gjort opmærksom paa, at det vilde medføre et lovlig stort Tab i Arbejds løn for de enkelte Arbejdere, og at de derfor maatte ønske Forslaget ændret derhen, at Systemet blev 5 Dages Arbejde og 1 Dags Ledighed. At jeg har sagt ganske det samme under Forhandlingerne her, forlanger jeg selvfølgelig ikke, at den højtærede Minister skal have hørt. Men Tendensen i den højtærede Ministers Udtalelser var jo tydelig nok: man skulde have Indtrykket af, at disse Arbejdere og Arbejderrepræsentanter syntes, det var rart at have 3 Dages Lediggang — dette Ord brugte den højtærede Minister udtrykkelig —, naar de havde haft 4 Dages Arbejde. Som sagt, Motivet til overhovedet at komme ind paa det nævnte Princip er at give Arbejde til de flest mulige, selv om det skal være med Tab for de enkelte. Det forekommer mig at tjene til Ære for Arbejderrepræsentanterne i Udvalget, at de trods deres Følelse af, hvor haardt det vilde ramme Arbejderne, alligevel har ment at burde give Adgang til en Forhandling paa dette Grundlag, og jeg synes, at denne Offervillighed havde fortjent en anden Behandling end den, den højtærede Minister her fandt det passende at give den.

I øvrigt skal jeg blot til Slutning konstatere, at den højtærede Minister ikke svarede paa en Bemærkning, jeg havde gjort om Fortolkningen af den nugældende Lov om midlertidigt Statstilskud i Anledning af Arbejdsløsheden af 22. December 1920. Jeg nævnte en Sag, hvor man fortolkede Udtrykket „Arbejdsfortjeneste“ saaledes, at det skal være „den overenskomstmæssige Timeløn“. Jeg synes, det var naturligt at rejse Spørgsmaalet om denne Fortolknings Rigtighed under denne Sags Behandling, og selv om den højtærede Minister nu ikke ønsker at svare her i Tinget, er jeg ikke i Tvivl om, at før eller senere vil det være nødvendigt for ham at give Svar paa, hvorledes den nævnte Fortolkning overhovedet er mulig.

Jacob Christensen: Det er kun et Par korte Bemærkninger, jeg ønsker at fremsætte. Jeg vil gerne sige til det ærede